

Ο Ιησούς πλένει τα πόδια των μαθητών



ο Πάσχα πλησίαζε και ο Ιησούς ήξερε πως είχε φθάσει γι' αυτόν η ώρα να φύγει απ' αυτό τον κόσμο και να πάει στον Πατέρα, σύμφωνα με το Θείκό σχέδιο. Για τελευταία φορά ήθελε τώρα να δείξει στους μαθητές του πόσο πολύ τους αγαπούσε. Για να ετοιμάσουν το τελευταίο δείπνο, το πασχαλινό, έστειλε τον Πέτρο και τον Ιωάννη. Εκείνοι φρόντισαν για το τραπέζι, που θα γινόταν σ' ένα μεγάλο ανώγι.

Όταν ήλθε η ώρα του δείπνου, ο Κύριος σηκώθηκε απ' το τραπέζι και ζώστηκε με μια πετσέτα. Έπειτα πήρε μια λε-





κάνη με νερό και άρχισε να πλένει τα πόδια των μαθητών του. Ο Πέτρος όμως, όταν ήρθε η σειρά του δεν ήθελε ν' αφήσει τον Κύριο να του πλύνει τα πόδια.

— Αν δεν σε πλύνω Πέτρο, δεν έχει θέση πλάι μου για 'σένα, του είπε ο Ιησούς.

— Τότε όχι μόνο τα πόδια, αλλά αν θέλεις και τα χέρια και το κεφάλι να μου πλύνεις, του απάντησε φοβισμένος ο Πέτρος, όταν άκουσε ότι μπορεί να βρεθεί μακριά από τον Ιησού, τον αγαπημένο του δάσκαλο.

Αφού τελείωσε το πλύσιμο και κάθισαν πάλι στο τραπέζι, ο Ιησούς τους εξήγησε:

— Μ' αυτό που έκανα, σας έδωσα παράδειγμα, για να κάνετε κι εσείς το ίδιο. Αν εγώ που με λέτε Κύριο και Δάσκαλο και σωστά το λέτε, σας φέρθηκα με αγάπη και ταπεινοφροσύνη, έτσι πρέπει πάντοτε να κάνετε κι εσείς.

ΛΑΒΕΤΕ ΦΑΓΕΤΕ
ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ



ΠΙΕΤΕ ΕΞ ΑΥΤΟΥ ΠΑΝΤΕΣ
ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ

Ο Μυστικός Δείπνος



νώ έτρωγαν ακόμα στο μεγάλο υπερώο*, ταρταγμένος ο Ιησούς κοίταζε τους μαθητές του και με πόνο στη φωνή τους είπε:

– Αλήθεια σας λέω, κάποιος από σας θα με προδώσει.

Λυπημένοι και ξαφνιασμένοι οι μαθητές κοίταζαν ο ένας τον άλλο και δεν ήξεραν για ποιον μιλούσε ο Κύριος. Τότε ο Ιωάννης που καθόταν πλάι στον Ιησού, έγειρε και ακούμπησε στο στήθος του και ρώτησε ψιθυριστά:

– Κύριε ποιος είναι;

– Είναι αυτός που θα του δώσω το κομμάτι του ψωμιού, απάντησε σιγανά ο Ιησούς στον Ιωάννη. Και αφού βούτηξε ένα κομμάτι ψωμί στην πιατέλα, το έδωσε στον Ιούδα.

– Ό,τι έχεις να κάνεις, κάνε το γρήγορα, είπε στον προδότη. Οι άλλοι μαθητές δεν κατάλαβαν τι εννοούσε ο Ιησούς. Ο Ιούδας όμως σηκώθηκε αμέσως, βγήκε έξω και χάθηκε



μέτα στη γη.

Επειτα ο Κύριος ελόγησε το ψωμί, το έκοψε και έδωσε από ένα κομμάτι στους μαθητές λέγοντας:

— Πάρτε και φάτε, αυτό είναι το σώμα μου. Αυτό που κάνω τώρα να το κάνετε κι εσείς σε ανάμνησή μου. Ύστερα ελόγησε το ποτήρι με το κρασί και έδωσε να πουν όλοι.

— Πιείτε όλοι, αυτό είναι το αίμα μου, τους είπε, που θα χυθεί για χάρη όλων των ανθρώπων, για τη σωτηρία του κόσ-



μου. Έτσι παρέδωσε ο Χριστός το μυστήριον της Αγίας Κοινωνίας του Σώματος και του Αίματος του. Επειτα, λέγοντας στους μαθητές ότι για πολύ λίγο θα ήταν ακόμα μαζί τους, τούς έδωσε και μια νέα εντολή:

— Να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως σας αγάπησα εγώ. Από 'κει θα καταλαβαίνουν όλοι οι άνθρωποι ότι είσαστε μαθητές μου, μόνο αν αγαπάτε αληθινά ο ένας τον άλλο! Κανείς δεν έχει μεγαλύτερη αγάπη από κείνον που θυσιάζει και

τη ζωή του για τους φίλους του.

Ανησυχούσαν οι μαθητές ακούγοντας ότι ο Κύριος για λίγο μόνο θα 'ναι ακόμα μαζί τους. Πήρε τότε το θάρρος ο Πέτρος να τον ρωτήσει πού πηγαίνει.

— Εκεί που πηγαίνω δεν μπορείς να έρθεις τώρα, θα με ακολουθήσεις όμως αργότερα, του αποκρίθηκε ο Ιησούς.

— Γιατί Κύριε; Και τη ζωή μου ακόμα μπορώ να δώσω για Σένα, του είπε ξανά ο Πέτρος.

— Πριν λαλήσει ο πετεινός απόψε, θα αρνηθείς τρεις φορές ότι με ξέρεις, του απάντησε ο Ιησούς και τον κοίταξε με το γλυκό του βλέμμα.

Είδε τη λύπη στα πρόσωπα των μαθητών ο Κύριος και, ενώ στηκόνονταν πια από το τραπέζι, τους είπε:

— Λυπάστε που θα φύγω. Όσα είναι γραμμένα από τους προφήτες, ότι θα πιστέψουν πως είμαι κακούργος και θα με καταδικάσουν, τώρα θα βγουν αληθινά. Αλλά έτσι πρέπει να γίνει. Από τον Πατέρα μου προέρχομαι και ήρθα στον κόσμο και πάλι σ' Εκείνον πηγαίνω. Εκείνος όμως θα σας στείλει το Άγιο Πνεύμα που θα σας φωτίσει και θα σας γεμίσει δύναμη. Σας συμφέρει λοιπόν να φύγω και θα δείτε ότι η λύπη σας θα γίνει χαρά.

Στον κήπο της Γεθσημανή



κείνη τη νύχτα, αφού έψαλλαν τους ύμνους προς το Θεό όπως συνήθιζαν, βγήκαν από το υπερώο και κατευθύνθηκαν έξω από τα τείχη της πόλης προς το όρος των Ελαιών.

— Απόψε η εμπιστοσύνη σας σε μένα θα κλονιστεί, έλεγε στους μαθητές ο Ιησούς. Όμως όταν αναστηθώ, θα ξανα-

βρεθούμε μαζί στη Γαλιλαία. Σε λίγο έφθασαν στον τόπο που λεγόταν Γεθσημανή, σ' ένα κήπο όπου ο Ιησούς πήγαινε συχνά με τους μαθητές. Τους είπε να καθίσουν ξάγρυπνοι και πήγε πιο πέρα για να προσευχηθεί. Ήταν λυπημένος βαθιά γιατί ως άνθρωπος δεν ήθελε ν' αποχωριστεί τους μαθητές του, που ήταν στενοί του φίλοι και τους αγαπούσε τόσο, αλλά και όλους όσους συναναστρεφόταν.

Γεμάτος αγωνία γονάτισε στη γη, ανάμεσα στις ελιές του κήπου και προσευχόταν λέγοντας:

— Πατέρα μου, αν είναι δυνατό, ας μην το πιω αυτό το πικρό ποτήρι του μαρτυρίου. Αλλά ας γίνει όπως θέλεις Εσύ και όχι όπως θέλω εγώ.

Όταν μετά από ώρα σηκώθηκε από την προσευχή, βρήκε τους μαθητές του να κοιμούνται.

— Κοιμάστε λοιπόν και αναπαύεστε, τους είπε. Να όμως, έφτασε η ώρα της προδοσίας μου.



Η προδοσία



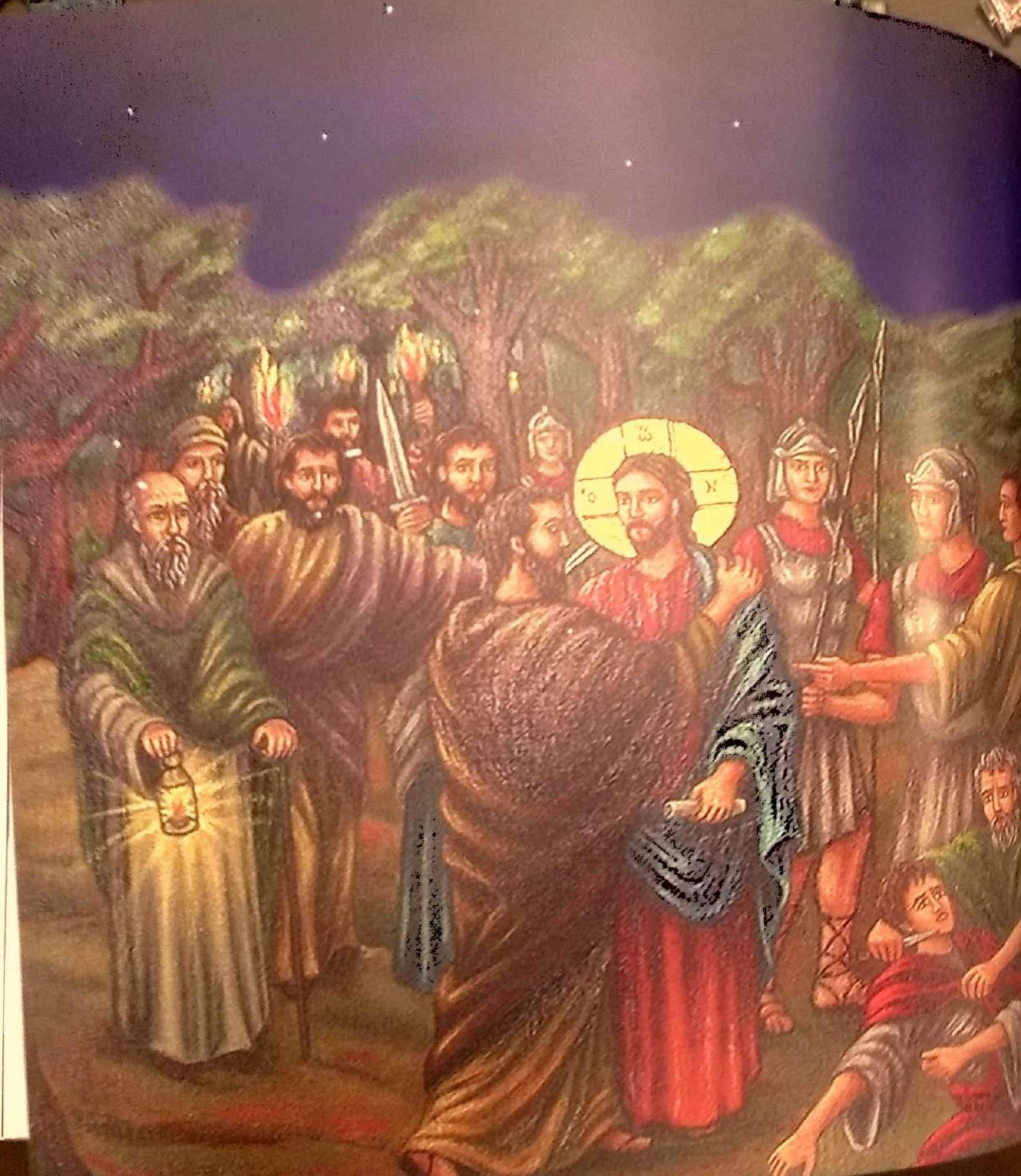
νώ ακόμα ο Ιησούς μιλούσε, έφθασε ο Ιούδας και μαζί του ένα πλήθος από ανθρώπους που κρατούσαν όπλα, φανάρια και δαυλούς. Ανάμεσά τους ήταν και Ρωμαίοι στρατιώτες σταλμένοι από τους αρχιερείς και τους Φαρισαίους.

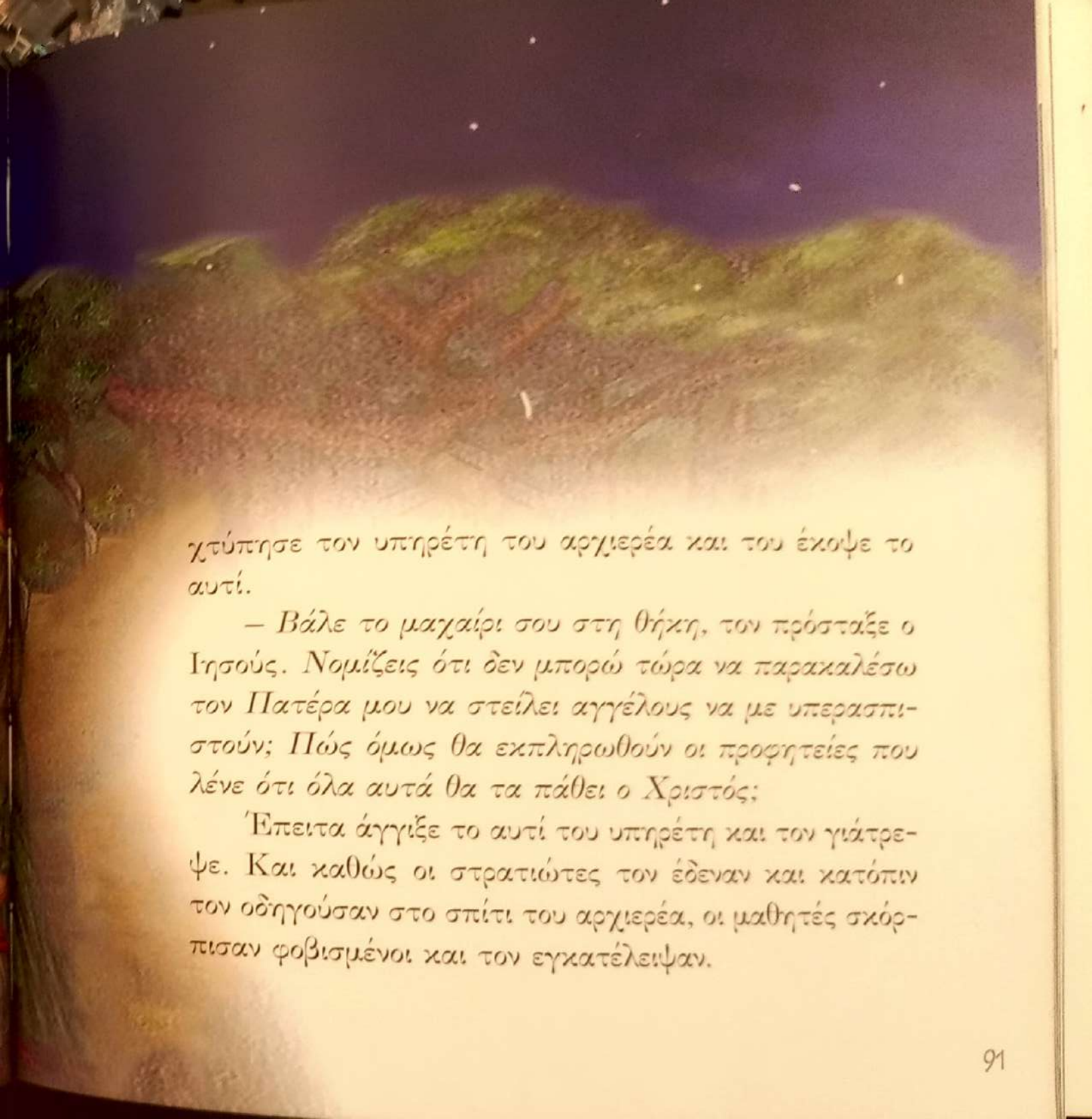
Ο Ιούδας τους είχε δώσει σημάδι ότι θα φιλήσει τον Ιησού, για να καταλάβουν ποιος είναι και να τον πιάσουν. Πλησίασε λοιπόν και φίλησε τον Κύριο, λέγοντάς του:

— Χαίρε δάσκαλε.

— Φίλε μου, κάνε αυτό για το οποίο ήρθες, του απάντησε ο Ιησούς.

Η φοβερή πράξη του μαθητή είχε ολοκληρωθεί. Η πιο ιερή φιλία προδόθηκε! Αμέσως οι στρατιώτες κινήθηκαν για να συλλάβουν τον Κύριο. Είδε τότε ο Πέτρος να βάζουν τα χέρια τους πάνω στο δάσκαλό του, έβγαλε το μαχαίρι του και





χτύπησε τον υπηρέτη του αρχιερέα και του έκοψε το αυτί.

— Βάλε το μαχαίρι σου στη θήκη, τον πρόσταξε ο Ιησούς. Νομίζεις ότι δεν μπορώ τώρα να παρακαλέσω τον Πατέρα μου να στείλει αγγέλους να με υπερασπίστούν; Πώς όμως θα εκπληρωθούν οι προφητείες που λένε ότι όλα αυτά θα τα πάθει ο Χριστός;

Έπειτα άγγιξε το αυτί του υπηρέτη και τον γιάτρεψε. Και καθώς οι στρατιώτες τον έδεναν και κατόπιν τον οδηγούσαν στο σπίτι του αρχιερέα, οι μαθητές σκόρπισαν φοβισμένοι και τον εγκατέλειψαν.



Η δίκη του Ιησού



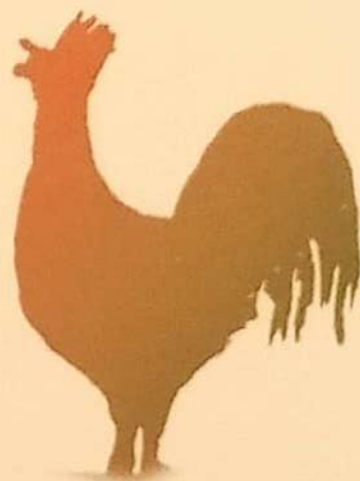
ρώτα οδήγησαν τον Κύριο στον Άννα, τον αρχιερέα. Αυτός προσπαθούσε να τον ανακηρύξει ένοχο, ρωτώντας τον για τη διδασκαλία του.

— Εγώ μιλούσα πάντοτε φανερά, στο Ναό και στις συναγωγές, του απάντησε ο Ιησούς. Πρώτα αυτούς που με άκουσαν, να σου πουν τι έλεγα.

Ήξεραν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς τι δίδασκε ο Ιησούς. Τι κατηγορία όμως να βρουν εναντίον του; Δεν ήξερε τι να κάνει ο Άννας και διέταξε να τον οδηγήσουν στον Καϊάφα, τον άλλο αρχιερέα που ήταν γαμπρός του.

Στο μεταξύ ο Πέτρος και ο Ιωάννης από μακριά παρακολουθούσαν πού πηγαίνουν τον Κύριο.

Μπροστά στον Καϊάφα τώρα, πολλοί



μάρτυρες κατηγορούσαν με ψέματα τον Ιησού, αλλά δεν έβρισκαν κατηγορία κατάλληλη για να μπορέσουν να τον θανατώσουν. Τότε ο Καϊάφας φώναξε στον Ιησού:

— Στο όνομα του αληθινού Θεού πες μας, είσαι εσύ ο Χριστός, ο Μεσσίας, ο Γιός του Θεού μας;

Ο Ιησούς απάντησε:

— Ναι, είμαι, όπως το είπες. Και έρχεται ώρα που θα με ξαναδείτε όχι σαν απλό άνθρωπο όπως σας φαίνομαι τώρα, αλλά στα δεξιά του Παντοδύναμου Θεού, μέσα στη δόξα Του.

Αυτό περίμενε ο Καϊάφας. Γεμάτος αγανάκτηση έσχισε το ρούχο του και φώναξε με οργή:

— Αυτό είναι βλασφημία! Τι ανάγκη έχουμε πια από μάρτυρες; Τον ακούσατε! Τι αποφασίζετε λοιπόν;

— Είναι ένοχος θανάτου, φώναξαν οι πρεσβύτεροι* και οι γραμματείς του συνεδρίου*. Έξαλλοι ξεφώνιζαν και μερικοί τόλμησαν να φτύσουν στο πρόσωπο τον Κύριο! Κι άλλοι τον χτυπούσαν λέγοντάς του κοροϊδευτικά:

— Προφήτεψε Χριστέ, ποιος από μας σε χτύπησε;

Την ίδια ώρα που καταδίκάζαν τον Ιησού, έξω στην αυ-



λή του μεγάρου καθόταν ο Πέτρος μαζί με τους υπηρέτες.
Εκεί τον πλησίασε μια μικρή υπηρέτρια και του είπε:

– Ήσουν κι εσύ μαζί με τον Ιησού τον Ναζαρηνό, έτσι
δεν είναι;

– Δεν τον γνωρίζω εγώ αυτόν κοπέλα μου, της απάντη-
σε ταραγμένος ο Πέτρος.

Μετά από λίγο, εκεί που στεκόταν και ζεσταινόταν κο-

ντά στη φωτιά των υπηρετών ο Πέτρος, κάποιοι του είπαν:
– Μήπως είσαι κι εσύ από τους μαθητές του Ιησού;
Εκείνος και πάλι αρνήθηκε και βεβαίωσε ότι δεν τον ήξε-
ρε.

– Μα δεν σε είδα εγώ στον κήπο μαζί του; ρώτησε ένας
από τους δούλους του αρχιερέα ξανά.

Για τρίτη φορά τότε αρνήθηκε ο Πέτρος και ορκιζόταν
ότι δεν ήξερε τον Ιησού. Κι αμέσως τότε ένας πετεινός λά-
λησε. Και θυμήθηκε ο Πέτρος τα λόγια του Ιησού, ότι θα τον
αρνιόταν τρεις φορές πριν απ' το λάλημα του πετεινού. Και
αφού βγήκε έξω, έκλαψε πικρά, μετανιωμένος που πρόδωσε
τη φιλία και την αγάπη που είχε για τον Κύριο.



Μπροσιά στον Πιλάτο



ταν ο Ιούδας έμαθε ότι καταδίκασαν τον Ιησού, μετάνιωσε για τη φοβερή του προδοσία και με τρόπο επέστρεψε τα τριάντα αργύρια στους αρχιερείς, λέγοντάς τους ότι αμάρτησε που τους παρέδωσε έναν αθώο.

Εκείνοι όμως του αποκρίθηκαν:

— Κι εμάς τι μας νοιάζει; Δικό σου κρίμα είναι αυτό.

Τότε εκείνος τους πέταξε τα αργυρά νομίσματα κι έφυγε. Η μετάνοιά του όμως δεν τον έκανε να ζητήσει συγχώρηση. Απελπισμένος, πήγε και κρεμάστηκε.

Όταν ξημέρωσε, οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι οδήγησαν δεμένο τον Ιησού στο Πραιτόριο* στον Ρωμαίο διοικητή, τον Πόντιο Πιλάτο. Εκεί, άρχισαν να τον κατηγορούν με ένα σωρό ψέματα, να λένε ότι ξεσηκώνει το λαό και παριστάνει το βασιλιά.

— Λοιπόν, είσαι εσύ βασιλιάς; τον ρώτησε ο Πιλάτος.

— Η δική μου βασιλεία δεν προέρχεται απ' αυτόν τον κόσμο, του αποκρίθηκε με γαλήνη ο Ιησούς. Αλλιώς, οι στρατιώτες μου θα αγωνίζονταν να με σώσουν. Εγώ ήρθα στον κόσμο για να φανερώσω την αλήθεια.

— Και τι είναι η αλήθεια; Ρώτησε ο Πιλάτος. Αλλά χωρίς να περιμένει απάντηση, γύρισε προς τους αρχιερείς και τον όχλο λέγοντας:

— Δεν βρίσκω κανένα λόγο για να καταδικάσω αυτόν τον άνθρωπο. Κάθε χρόνο το Πάσχα ελευθερώνω και ένα φυλακισμένο. Έτσι είναι το έθιμο όπως ξέρετε. Θέλετε να ελευθερώσω τον Ιησού, τον λεγόμενο Χριστό; Ο όχλος όμως, δασκαλεμένος απ' τους αρχιερείς και τους πρεσβύτερους άρχισε να φωνάζει:

— Όχι αυτόν, αλλά τον Βαραββά να ελευθερώσεις!

Αυτός ο Βαραββάς ήταν κακοποιός, ληστής και φονιάς. Τότε διέταξε ο Πιλάτος να πάρουν τον Ιησού και να τον μαστιγώσουν. Και οι στρατιώτες αφού τον μαστίγωσαν άγρια, έντυσαν κοροϊδευτικά τον Κύριο



με κόκκινο μανδύα για να μοιάζει βασιλιάς. Για στέμμα του φόρεσαν ένα στεφάνι γεμάτο αγκάθια που του μάτωνε το κεφάλι και για σκήπτρο του έδωσαν ένα καλάμι. Τον χτυπούσαν, τον έφτυναν και τον προσκυνούσαν γελώντας ανόητα. Έπειτα, τον έφεραν έξω και ο Πιλάτος που ήθελε να τον γλιτώσει από το θάνατο, γιατί είχε επηρεαστεί και από τη γυναίκα του γι' αυτό, τον έδειξε στους Ιουδαίους λέγοντας:

– Να, πως κατάντησε ο άνθρωπος!

Εκείνοι όμως φώναζαν δυνατά κάτω απ' τον εξώστη του Πραιτορίου.

– Σταύρωσέ τον! Πρέπει να θανατωθεί, γιατί παριστάνει τον Υιό του Θεού!

Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο Πιλάτος φοβήθηκε πολύ. Κοιτούσε ερευνητικά τον Ιησού, που δεν αποκρινόταν στις κατηγορίες και προσπάθησε πάλι να βρει τρόπο να τον ελευθερώσει. Οι φωνές όμως τώρα υψώθηκαν ακόμα πιο δυνατές:

– Αν τον αφήσεις ελεύθερο, δεν θα είσαι φίλος του Καίσαρα. Αφού έκανε τον εαυτό του βασιλιά, είναι εχθρός του Καίσαρα.

Είδε ο Πιλάτος ότι κινδύνευε κι ο ίδιος να θεωρηθεί εχθρός του Καίσαρα, είδε και ότι η φασαρία γινόταν όλο και



μεγαλύτερη. Τότε ζήτησε να του φέρουν νερό, ένιψε τα χέρια του μπροστά στο πλήθος και είπε:

– Είμαι αθώος για το αίμα αυτού του δίκαιου ανθρώπου.
Το κρίμα πάνω σας.

Και οι Ιουδαίοι με φανατισμό αποκρίθηκαν:

– Το αίμα του και η ευθύνη γι' αυτό ας πέσει πάνω σε
μας και στα παιδιά μας!

Τότε τους ελευθέρωσε τον Βαραββά ενώ τον Ιησού τους τον παρέδωσε για να σταυρωθεί.

Και οι στρατιώτες φόρτωσαν το σταυρό στους ώμους του Χριστού και τον οδήγησαν έξω από την πόλη, στον τόπο που θανάτωναν τους κακοποιούς, που λεγόταν Γολγοθάς.